

လက်ဝဲပုံစံအုပ်စိုက်

ချစ်ဦးဇော် မငြိမ်းသာရဲရွှေနန်းတော်

နှင့်
ရာဇဝင် ဝတ္ထုရှည်များ

မငြိမ်းသာရဲ့ ရွှေနန်းတော်

မုန်တိုင်းကြီးတစ်ခု ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ ကျလာသည် နှင့်မခြား။

အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံတွေ ကြားရကတည်းက ကျွန်မ သိလိုက်ပြီ။ ခုတလော အမြဲလိုလို နိုးကြားကြွပ်ဆပ်နေတတ်သော ကျွန်မ၏ အာရုံက ‘အန္တရာယ်’ဆိုသည့် အနံ့ကို ချက်ချင်းရသည် ။

"ဟဲ့... ငြိမ်းသာ၊ ဘာသံတွေလဲဟင်" ဟု ထိပ်ထားက မေးသည် ။ ထိပ်ထားက အသက် ခုနစ်နှစ်အရွယ် သမီးတော်လေး ထိပ်ခေါင်တင်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့သိပ်နေဆဲ ဖြစ်သည် ။ ကျွန်မက အငယ်ဆုံးသားတော်လေး ထိပ်တင်တုတ်ကို ပခုံးပေါ် ထမ်းချီရင်း သားတော်လေး ငိုက်မျဉ်းလာစေရန် တေးတွေကို ဆိုညည်းပေးနေချိန်။

ဦးစွာ ကျွန်းမနားထဲ ဝင်လာသည် က မြင်းခွာသံများ ။

စံအိမ်တော် လေးဘက်လေးတန်တွင် တစ်ပြိုင်တည်း ပေါ်လာသည့် မြင်းခွာသံများ ဖြစ်သည် ။ သခင်မ ပြည်ထိပ်ထားမှာ သမီးတော်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့ထားရသောကြောင့် အလှုပ်အရှား မပြုသာ။ ကျွန်မက သားတော်လေးကို ပခုံးပေါ်ချီရင်း စံအိမ်ပြတင်းဆီဆို့ အပြေးသွားကြည့် လိုက်သည် ။

လဆုတ် ၆ ရက်သာ ရှိသေးသော်လည်း နေပြည်တော် ကောင်းကင်

မှာ မှိုင်းမှုန်လွန်းလှသည်။ သို့သော် အမှောင်ထဲမှ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ကျွန်ုပ်တို့မြင်လိုက်ရပြီး အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ မည်းနေသည့်မြင်းနားရွက်တွေ၊ မြင်းပေါ်က မောက်လူဆောင်း ရဲမက်တွေ၊ ပြီးတော့ ချွန်မြနေသည့် ဓားဖျား လှံဖျားတွေ။

ဘုရား... ဘုရား...၊ သူတို့ ... သူတို့ ဝိုင်းလာကြပြီကော။

"ငြိမ်းသာ ဘာတွေလဲဟဲ့"

သည် အချိန်မှာ အရှင်သခင်တွေ၊ အထိန်းတော်တွေ၊ ထီးမှုနန်းရာဆိုတာတွေကို ကျွန်ုပ်တို့ ဂရုထားမနေနိုင်တော့။ အန္တရာယ်အနံ့ကို ထောင်းခနဲ ရှူရှိုက်မိပြီ။

"ထိပ်ထား လွတ်ရာပြေးတော့ ဘုရင့်တပ်တွေက ဝိုင်းထားကြပြီ"

ထိပ်ထားကို ကျွန်ုပ်တို့ အော်ပြောရင်း အဆောင်ထဲ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ သားတော်လေး ထိပ်တင်တုတ်ကိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ပခုံးပေးမှာ မချတမ်းချီလျက်သား။ ဘာတွေလုပ်ရမည်ဆိုသည် က ကျွန်ုပ်တို့ခေါင်းထဲ အလိုလို ပေးလာကြသည်။ ထိတ်လန့်ခြင်းများ ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အာရုံတို့ ပိုမိုနိုးကြား ဖျတ်လတ်နေကြသည်။

အကြောက်တရားက ကျွန်ုပ်တို့ကို ထုံထိုင်းမသွားစေသည် သာမက ပို၍ ပင် စူးရှတက်ကြွလာစေသည်။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အစီအစဉ်တွေ ပေါ်လာသည်။ အခန်းထဲသွား၊ ကမ္ဘာလွှဲခြေစောင့်ယူ၊ အခန်းတေထောင့် ခုတင်အောက်က သေတ္တာကိုဖွင့်၊ သေတ္တာထဲက ကျွန်ုပ်တို့မပိုင် ရွှေ၊ ငွေ၊ လက်ဝတ်လက်စားထုပ်ကိုယူ၊ အထုပ်ကို ခါးစည်းကြိုးနဲ့ မြဲမြဲချည်။ ပြီးတော့ ကမ္ဘာလွှဲခြေထည်အပေါ်က လွှမ်းပြီးခြုံ။ ကြိုးတန်းပေါ်က ရှောင်စောင့်နဲ့ ခေါင်းမီးခြုံ။ မျက်နှာအုပ်မိအောင်စည်း။ ဒါတွေကို ဇယ်စက်သလို လုပ်နေချိန်မှာ သားတော်လေး ထိပ်တင်တုတ် အထိတ်တလန့် မဖြစ်စေနဲ့။

အိပ်ချင်မူးတူး သားတော်လေး မျက်လုံးကျယ်မသွားစေနဲ့။

ပျားတစ်ကောင်လို ကျွန်မ မနားတမ်း လှုပ်ရှားနေချိန်တွင် အိမ်တော်လေးဘက်လေးတန် ဆီမှာ တော့ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံတွေက ပိုလို့ ဆူညံ့ လာပြီ။ ဘုရား ... ဘုရား မရှိဘူးဆိုရင် ရဲမက်တစ်ထောင် လောက်တော့ အနည်းဆုံး။

လုပ်စရာရှိတာတွေ ကျွန်မ လုပ်အပြီးမှာ တော့ စံအိမ်တော်အတွင်းမှာ အော်ကြဟစ်ကြ၊ ငိုကြဖြင့် အသံတွေ စီစီညံလာကြပြီ။ သို့သော်စံအိမ်တော် အပြင်က အသံတွေက ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ပြည်မင်းသား ကိုယ်တော်ကြီး မခုခံနဲ့၊ ခုခံရင် သူပုန်"

"ရွှေဘိုမင်းတရားကြီး အမိန့်တော်၊ ပြည်မင်းသား စံအိမ်တော်ကို နန်းတော်တပ်တွေ ဝိုင်းထားကြပြီ"

"တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့ "

"ခုခံရင် သူပုန်ပဲဟေ့"

ဘုရား...ဘုရား... သူတို့ က ဘုရင့်အမိန့်နဲ့ ဆိုပါလား။ မင်းတရားကြီး ဒီလိုအမိန့်တော်မှတ် သတဲ့ လား။ ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းတရားကြီးက စိတ်ဖောက်ပြန်နေတဲ့ ရောဂါသည် ပဲ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စိတ်ဖောက်ပြန်နေသူက ဒီလို အမိန့်ထုတ်မတဲ့ လား။ ဒါပေမဲ့ နေ့ခင်းကတော့ မင်းတရားကိုယ်တိုင် ရေနံချောင်းမြို့စား ယင်းတောဝန်ကြီးကို လှုံနဲ့ ထိုးသတ်ခဲ့သတဲ့ ။ အို ...ဒါတွေ တွေးမနေနဲ့ လေ။

သားတော်လေး ထိပ်တင်တုတ်ကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့၊ ခြံထည်နဲ့ အုပ်ပြီး ကျွန်မ စံအိမ်တော်ပေါ်မှ အပြေးအလွှား ဆင်းသည် ။ နောက်ဖေးဘက်

လှေကားဆီသို့ ပြေးသွားသည် ။ သို့သော် လှေကားထိပ်အရောက်မှာ ချက်ချင်းပဲ ခြေလှမ်းတွေကို ပြန်ဆုတ်လိုက်ရသည် ။ စံအိမ်တော်နောက်ဖေးဘက်မှာ နည်းနည်းနောနော ရဲမက်တွေလား။

စံအိမ်တော်ထဲ ပြန်ပြေးဝင်ကာ ထွက်ရမည့်အပေါက်ကို ရှာရသည် ။ အားလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြပြီ။ စံအိမ်တော်အမှုထမ်းများ ၊ ကိုယ်လုပ်တော်များ ၊ အိပ်ဖန်စောင့်များ ၊ ပရမ်းပတာ ပြေးလွှားနေကြသည် ။ ကယ်ပါ ယူပါ အသံတွေကလည်း နေရာတိုင်းမှာ ဆူညံနေသည် ။

"ထိပ်ထား... ထိပ်ထား... ဘယ်မှာ လဲ သမီးတော်လေးကော"

ကျွန်မ သံကုန်အော်သည် ။ သို့သော် ငရဲပွတ်ထနေသော အော်သံ၊ ငိုသံများ အောက်တွင် ကျွန်မအသံက ပျောက်ဆုံးသွားသည် ။ ပြေးရင်းလွှားရင်း တိုက်မိ၊ ခိုက်မိ၊ လဲသူလဲ၊ ကွဲသူကွဲ၊ အရှုပ်ရှုပ် အထွေးထွေး။

"ထိပ်ထား သမီးတော်လေးကော၊ ငြိမ်းသာ ဒီမှာ ပြေးကြစို့"

ဘယ်လိုမှ မကြားနိုင်။ ထိပ်ထားလည်း ဘယ်ရောက်နေပြီ မသိ။ သမီးတော်လေးကော၊ ပြီးတော့ သတိုးမင်းဒင်။ သတိုးမင်းလှ၊ သားတော်လေးတွေကော။ အသက်ကိုးနှစ်၊ ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်လေးတွေ၊ ဘုရား... ဘုရား။

ပြည်မင်းသား ကိုယ်တော်ကြီးကော ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။

စံအိမ်တော် အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းသို့ ကျွန်မ အရူးတစ်ယောက်လို လျှောက်ပြေးနေမိပါပကော။

"တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့ ဝိုင်းကြဟေ့"

"ကိုယ်တော်ကြီး မခုခံနဲ့ ခုခံရင် သူပုန်"

တောင်ဘက် လေသာဆောင်ပြတင်းဆီသို့ ကျွန်မ ရောက်သွားပြန်သည်။ အို ... ဒီဘက်မှာ လည်း ရဲမက်တွေ ညို့လို့ ပါလား။ တိုင်လုံးတွေကို ပတ်ရှောင်လျက် မြောက်ဘက် ဝရန်တာဆီ ပြေးခဲ့ပြန်သည်။ သည်မှာ လည်း ရဲမက်တွေပါလား။

ပြေးပေါက်မရှိတော့။ စံအိမ်တော်ကို သူတို့ က ခံတပ်ကြီးတစ်ခုလို၊ စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲလို စီးနင်းတိုက်ခိုက်ကြတော့မည်။ သူတို့ လက်ချက်ဖြင့် ကျွန်မသေရတော့မည်။ သားတော်လေး။ အို ... ကျွန်မရင်ခွင်ထဲက သားတော်လေး ထိပ်တင်တုတ်။ သုံးနှစ်သားအရွယ် ဘာမှ မသိရှာတဲ့ ကလေးလေး။

အသံကုန် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်မိသည် လား မသိ။

ရင်ခွင်ထဲက ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပွေ့ဖက်ရင်း ကျွန်မ စံအိမ်တော် အရှေ့ဘက်မျက်နှာစာ ဆင်ဝင်ဆီသို့ ပြေးခဲ့ပြန်သည်။ သေမင်း၏ ဖြဟထားသော ခံတွင်းထဲ ခုန်ဆင်းရတော့မည်လား။

ထိုအချိန်မှာ ပင် အပြင်းထန်ဆုံး အကျယ်လောင်ဆုံး အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဆင်အော်သံ၊ ပြီးတော့ အရှေ့ဘက်မျက်နှာစာ ဝင်းထရံကြီး၊ ဝေါခနဲ၊ ဝုန်းခနဲပြုလဲကျသံ။ ပြီးတော့ ရဲမက်များ ၏ အော်ဟစ်သံ။ အို ... ဒါဟာ ကမ္ဘာပျက်သံပါပဲ။

အကြောက်လွန်သွားသော တဒင်္ဂအမြင်တွင် ကျွန်မ သတိလစ်သွားတော့မတတ်။ ချက်ချင်းပင် ပြိုပျက်သွားလှအသိကို မနည်းကြီး ပြန်စုစည်းလိုက်ရသည်။ ဘာကြောင့်များ ကျွန်မ ရူးမသွားတာပါလိမ့်။

အရှေ့ဘက်မျက်နှာစာ ဝင်းထရံကြီး ပြုလဲနေသည်။ လဆုတ်ည၊ အမှောင်နှင့် မီးတုတ်အလင်းရောင်များကြားတွင် မည်းမည်းသဏ္ဌာန် ကိုယ်လုံးကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆင်ကြီးတစ်ကောင်။

"ပြည်မင်းသား ဆင်နဲ့ ထွက်ပြေးပြီဟေ့"

"မလွတ်စေနဲ့၊ လိုက်ကြ ဖမ်းကြ"

လေးဘက်လေးကန် ဝိုင်းထားသော ရဲမက်များ ။
အရှေ့ဘက်မျက်နှာစာဆီသို့ စုပြုံတိုးဝှေ့သွားကြသည် ။ ထိုနေရာမှာ ပင်
အရှုပ်ထွေးဆုံး ဖြစ်သွားသည် ။ အခွင့်ကောင်း၊ အချိန်ကောင်းကို ကျွန်မ
ရပြီ။

စံအိမ်တော် တောင်ဘက် လေသာဆောင်တံခါးမှ တစ်ဆင့် ရှေ့လှေ
ကားအတိုင်း ပြေးဆင်းလိုက်သည် ။ ရုတ်ရုတ်သံသံ ရဲမက်များက အရှေ့
ဘက်ကိုပဲ သဲကြီးမဲကြီးလိုက်နေကြသည် ။ လှေကားခြေရင်းအရောက်
တွင် တိုင်လုံးကွယ်ကာ အမှောင်ရိပ်ခိုလိုက်သည် ။ ထို့နောက် မနီးမဝေး
မှ မန်ကျည်းပင်ကြီး တစ်ပင်နောက် ပြေးကပ်သည် ။ သည် တစ်ခါတော့
လဆုတ်ညက ကျွန်မဘက်က။

သည့်နောက်မှာ တော့ သစ်ပင်တွေ၊ ချုံပုတ်တွေ၊ ပန်းရုံတွေ၊
တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြေးဝင်ခိုကပ်၊ အမှောင်ရိပ်ကွယ်၊ ပြေး... ပြေး...ပြေး...
။

သားတော်လေး ထိပ်တင်တုတ်ကို ရင်မှာ ပိုက်ပြီးပြေး။

ရဲမက်တွေအော်သံ၊ ညာသံ။ ပြီးတော့ စံအိမ်တော်ကြီးနှင့်အတူ နေပြ
ည်တော်ကြီးကို နောက်မှာ ချန်ထားရစ်ခဲ့။

နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်မကြည့်စတမ်း မိငြိမ်းသာရေ...။

(၂)

တိမ်တိုက်မည်းကြီးတွေက နေပြည်တော်ကောင်းကင်မှာ အဆုပ်လို ကံတက်လာပြန်သောအခါ လဆုတ်ညလည်း ပို၍ မှောင်သွားတော့သည်။ ။ အခုတော့လည်း ဒီမှောင်ကို ကျွန်မ သဘောကျပြန်သည်။ ။ အုတ်အုတ် သဲသဲ လူတွေကြားထဲမှာ တိုးဝှေ့ပြေးလွှားနေသော ကျွန်မကို မည်သူကမျှ ပြည်မင်းသားကြီးရဲ့ စံအိမ်တော်က နို့ထိန်းအမှုတော်ထမ်း မငြိမ်းသာမှန်း သိနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ရင်ခွင်ထဲမှာ ခြုံစောင်အောက်မှာ သုံးနှစ်သားအရွယ်၊ ရင်သွေးတော် မင်းသားလေး ထိပ်တင်တုတ် ပါလာတာကိုလည်း သိကြမည် မဟုတ်။ သိများ သိကြလို့ ကတော့ဖြင့် ဘုရား...ဘုရား၊ မတွေ့ဝံ့စရာ။

ပြေးရင်းလွှားရင်းဖြင့်ပင် စံအိမ်တော်က ပြည်မင်းသားကြီး မိသားစုကံကြမ္မာကို တွေးနေမိသည်။ ။ ကိုယ်တော်ကြီးကတော့ ဝင်းထရုံကို ဆင်ဖြင့် ဖောက်ထွက်ကာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းသွားခဲ့ပြီ။ ကိုယ်တော်ကြီးနှင့်အတူ ဘယ်သူတွေများ ပါသွားနိုင်ပါ့မလဲ။ ခုနစ်နှစ်အရွယ် သမီးတော်လေး ထိပ်ခေါင်တင်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ထိပ်ထားကော၊ အသက်ဘေးမှ လွတ်ပါ့မလား။ ဘုရား ... ဘုရား။

ပြေးနေသော ခြေလှမ်းတွေနှင့်အမျှ ကျွန်မ အတွေးတွေက ကစဉ်ကလျား ဖြစ်နေသည်။ ။ ဘာကြောင့်များ မင်းတရားအမိန့်တော်ဖြင့် စံအိမ်ကို ဝိုင်းကြတာပါလိမ့်။ ပြည်မင်းသားကိုယ်တော်ကြီးဟာ ရာဇပလ္လင်ကို

လုယူမယ့်သူမှ မဟုတ်တာ။ ပြီးတော့ မင်းတရား သစ္စာတော်ကို ဖီဆန်သူမှ မဟုတ်တာ။ အိုလေ ... သူတို့ မင်းဆွေစိုးမျိုး အရေးတော်တွေက ရှုပ်ပါဘိသနဲ့ ။ နင့်ဟာနင် ဆက်ပြေးစရာရှိတာပြေး မိငြိမ်းသာ။ နင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ရင်သွေးတော်ကလေး မဟုတ်လား။

တိမ်တစ်ဆုပ်အလွင့်တွင် ညကောင်းကင်က မဆိုစလောက်လင်းသွားသည် ။ လဆုတ်ရက်များ တွင် ညဉ့်နက်လေ အမှောင်ပါးလေး မဟုတ်လား။

သည် တော့်မှ ကျွန်မ အမှားတစ်ခုကို မိုက်မိုက်မဲမဲ ကျူးလွန်နေကြောင်း သတိထားမိသည် ။ ဘယ်လိုပဲ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ဖျောက်၊ ခြုံစောင်တွေ၊ တဘက်ပဝါတွေဖြင့် ဘယ်လောက်ပဲ ရုပ်ဖျက်ဖျက်၊ ကျွန်မ အသွင်က သာမန် အရပ်သူများ နှင့် သိသိသာသာ ခြားနားနေသည် ပဲ။ ယုတ်စွအဆုံး အနားပြားကြီးမားသော မဲထဘီနှင့် အနို့တပ်ခါးစိုက်ခါသာ ပိတ်အင်္ကျီက အစ။

သည် ရုပ်သွင်ဖြင့် ဆက်သွားနေလို့ တော့ မဖြစ်။ တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာမှာ ကျွန်မကို နန်းတွင်းအမှုတော်ထမ်းမှန်း သိသွားနိုင်သည် ။ ရဲမက်တွေနှင့် မတွေ့တောင်မှ တောကြောင်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးမိမှ ဖြင့်။

ဟုတ်သည် ။ ကျွန်မ ရုပ်သွင်ကို လုံးလုံးလျားလျား ပြောင်းပစ်ရမည်။ အဝတ်အစားတွေကို ပြောင်းပစ်ရမည်။ သို့သော် ဘယ်က အဝတ်အစား ရနိုင်မည်နည်း။

ဟော... ရှေ့မှာ ပုဏ္ဏားမတစ်ယောက်။ ဘုရား သိကြားမတာပဲ ထင်သည် ။ ပုဏ္ဏားမကလည်း နေပြည်တော်ဆီက အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံတွေကြောင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေပုံရသည် ။

"ဟေ့ ...ပုဏ္ဏားမ ခဏနေဦး"

သူ့ခြံစောင်ကို ကျွန်မ လှမ်းဆွဲလိုက်တော့ သူ လန့်သွားသည်။ ။

"ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့ ဟယ်၊ ငါ့ကို တစ်ခုကူညီစမ်းပါ။ ဒီမှာ ငါ့ထဲ ဘီနဲ့ ခြံစောင်ကို နင်ယူ၊ နင့်ထဲဘီနဲ့ ခြံစောင်ကို ငါပေးပါ။ ငါ့ဟာက အဖိုးတန်တွေပါ။ အို ...ငါငွေစလဲ ထပ်ပေးဦးမယ်၊ လဲပါဟယ်"

"အစ်မက"

"အို ... ဘာမှ ပြောမနေနဲ့ လာ..."

ချုံပုတ်တစ်ခုဆီသို့ သူ့ကို ကျွန်မ ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။ ။ သူ စိတ်ပါလာအောင် ကျွန်မက ငွေစအနည်းငယ်ကို အရင်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ။ သည်တော့မှ သဘောကျသွားသည်။ ။

"ဒီညတော့ အရှင်သခင်ကြီးတွေ၊ နတ်ဒေဝါတွေ မတာပဲ။ ကြည့်စမ်း...ငါ့အဝတ်အစားတွေနဲ့ သူ့အကောင်းစား အဝတ်တွေနဲ့ လဲရမတဲ့ ၊ ပေးပေး ... လဲမယ်"

ပုဏ္ဏားမက အရေးထဲ ဘုရားဝတ်ပြုတော့မည် လုပ်နေသဖြင့် ကျွန်မ မခပ်သုတ်သုတ်ပင် သူ့အဝတ်တော်ကို ချွတ်ခိုင်းရသည်။ ။

သည် လိုဖြင့်ပင် ချုံပုတ်အကွယ်မှ ထွက် လာပြီးနောက်တွင် ကျွန်မသည် ညစ်ထေးစုတ်ချာသော ခြံစောင်၊ ထဘီတို့ ဖြင့် လုံးဝရုပ်သွင်ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ ။ လိုရမယ်ဆိုပြီး ပုဏ္ဏားမပါလာသော ဆန်ထုပ်က လေးကိုလည်း တောင်းတောင်းပန်ပန် ယူထားလိုက်သည်။ ။ သူ့အဝတ်တွေက ညှင်းသိုးသိုးအနံ့ နံသော်လည်း ဤအနံ့များ အောက်မှာ ပင် ကျန်မသည် လုံခြုံမှုရရှိခဲ့ပေပြီ။

သို့သော် တကယ်တမ်း အသက်ဘေးမှ လုံခြုံစိတ်ချရရန်မှာ မူ နေပြည်တော်ကြီးနှင့် ဝေးလေကောင်းလေပင် ဖြစ်သည်။ ။ ခိုလှုံပုန်းအောင်းစ

ရာနေရာကို နောက်မှ စဉ်းစားရတော့မည်။ အခုနေမှာ တော့ ဝေးနိုင်သ
မျှ အဝေးဆုံးသို့ ပြေးခြင်းသာ လွတ်မြောက်ရာဖြစ်သည် ။

လဆုတ်တစ်ညဉ့်တာ ကာလလုံး ကျွန်မ ခြေလှမ်းများ သည် တုန့်ရ
ပ်သည် မရှိတော့။

* * *